

שחושבים בני אדם שַעֲשֵׂה ציורים במחוגה או בדבר אחר. אלא בא הכתוב להוכיח את הדבר, שאהרן לא ידע להשמר. אלו כשנטל מידיהם היה זורק לארץ, ואף על גב שאחר כך יטל אותו, אז לא היה מצליח המעשה הרע הזה. אבל בכל היה סיוע רע, שלקח זהב וטמנו מהעין, רע אחר רע. מה זה ויצר אתו בחרט? ששם את כל הזהב בכיס אחד ונשמר מהעין, ואז הכל עלה למעשה.

בספרו של חנוך מצאנו שפך היה אומר, בן יחיד יולד לאתו ראש הלבן, וכשיבאו אותם מבשר החמורים, יטעו אותו באותו שיכנים (שיטל) מרגליות בפעמוני זהב ללא דעתו, ודמות תציר בציור בחרט. מה זה בחרט? בחרט אנוש, זהו קולמוס של אנוש הרשע שהטעה בני אדם. ודאי זהו ברור הדבר, שאנוש כשהטעה את העולם, בקולמוס היה רושם רשומים של כל הדמיות ועבודות זרות באותו קולמוס (רשם רשום), ולכן כתוב בחרט, אותו שנודע לעשות כף. וזהו ברור הדבר.

והב"ר היה, שנדאי בכיס השליף הזהב וכסה אותו מן העין, כמו שאמרו אותם מכשפים, וכף צריך במיני הכשפים הללו. וזהו מעשיהם של הכשפים הללו - דבר שצריך בגלוי לגלות אחר כך, צריך הסתרה וכסוי בראשונה, שיתפסה מן העין, ואחר כך יצא האמן לאמנותו. ודבר שצריך אחר כך כסוי, צריך בראשונה בגלוי.

עכשו, בני אהובי, אהובי נפשי, מה אעשה? ודאי שצריך לגלות. הקשיבו והסתירו הדברים. בצד הקדשה ההוא, אלהים אמת, מלך

בני נשא, דעבד ציורין במחוגה, או במלה אחרא. אלא אתא קרא לאוכחא מלה, דאהרן לא ידע לאסתמרא. אילו כד נטל מידיהון, הוה שדי לארעא, ואף על גב דיטול ליה לבתר, לא הוה (דף קצ"ב ע"ב) אצלח עובדא בישא דא. אבל בכלא סיועא בישא הוה, דנקיט דהבא, וטמריה מעינא, ביש בתר ביש, מאי ויצר אותו בחרט. דשוי כל דהבא בכיסא חדא, ואסתמר מעינא. כדין סליק פלא לעובדא.

בספרא דחנוך אשפתנא, דהוה אמר הכי, פרא יחידאה יתיילד להווא רישא חנורא, וכד ייתון מבשרא דחמרי, יטעין ליה, בהווא דעייל (נ"א דנטיל) מרגלן בזגין דדהבא, פלא דעתא דיליה, ודיוקנא יצייר בציורא בחרט. מאי בחרט. בחרט אנוש. דא קלמוסא דאנוש חייבא, דאטעי לבני נשא.

ודאי דא ברירא דמלה, דאנוש פד אטעי עלמא, בקלמוסא הוה רשים רשימין, דכל דיוקנין ופליחנין נכראין בהווא קלמוסא, (ס"א רשים רשימו) ועל דא פתיב בחרט, ההווא דאשתמודע למעבד הכי. ודא הוא ברירו דמלה.

ובלא הוה, דודאי בכיסא ארמי דהבא, וכסי ליה מעינא, כמה דאמרו אינון חרשין, והכי אצטריך בזיני דחרשין אלין. ודא הוא עובדא דחרשין אלין, מלה דאצטריך באתגליא, לאתגלאה לבתר, אצטריך טמירו וכסויא בקדמיתא, דיתפסי מעינא, ובתר יפוק אומנא לאומנותיה. ומלה דאצטריך בכסויא לבתר, אצטריך באתגליא בקדמיתא.

השתא בני רחיקאי, רחיקין דנפשי, מה אעביד, ודאי אצטריכנא לגלאה,